

Voorwoord

Karate ni sente nashi

Deze woorden prijken boven de ingang van de Mas. Oyama Kyokushin Karate Dojo, in de toen nog behoorlijk minder hippe Kloosterstraat in Antwerpen. Ze vielen me meteen op toen ik er als achttienjarige, door gevechtssporten geobsedeerde jonge snaak voor het eerst binnenwandelde. Pas later zou ik erachter komen dat deze gevleugelde woorden “Een karateka begint nooit een gevecht, maar beëindigt het.” betekenen, en toch zaten ze al in mijn geheugen gegrift. Ik was op dat moment geen leek wat karate betreft: ik had al een bruine band in Shotokan Karate (een meer traditionele karatestijl) op zak, maar Kyokushin Karate was duidelijk een ander paar mouwen! Meteen was ik gefascineerd door de hardheid van de training, de ijzeren discipline en de elegante brutaliteit van de full contact competitievorm. Het leek alsof ik mijn training terug van nul moest beginnen. Sensei Marc Van Walleghem (toen was hij nog geen Shihan!) merkte meteen op dat ik al een budo achtergrond had en vroeg me om mee te trainen met het competitieteam. Dat team bleek, zonder dat ik er erg in had, te bestaan uit het merendeel van de toenmalige nationale ploeg. Namen als Koen Spitaels, Raoul Strikker, Pim Robeyn. En dan is er nog mijn latere Sensei en toekomstig Europees Kampioene Nancy Vandenberghe. Een uitdrukking als ‘voor de leeuwen gooien’ dringt zich op! In die tijd was ik een nog erg onzekere jongeman en vond ik dat ik mijn plaats tussen voorgenoemde titanen niet echt verdiende. Toen nam Sensei Van Walleghem me

even opzij en verzekerde me dat hij me nooit tussen die mensen zou zetten, als hij vond dat ik er niet thuishoorde. “Je moet eerst leren lopen vooraleer je kan vliegen, maar hou dit vol en ik verzeker je dat je zal vliegen.” Dit lijkt een melige scène uit *The Karate Kid*, maar in vele opzichten heeft dat ene moment gedefinieerd wie ik vandaag geworden ben. Voor het eerst in mijn leven geloofde iemand dat ik tot veel meer in staat was dan ik zelf dacht. Marc Van Wallegghem zag iets in mij dat ik zelf nog niet zag en stuurde me op het pad dat ik tot op de dag van vandaag nog steeds bewandel.

Als ik in mijn leven moeilijkheden tegenkom, kan je me er nog steeds op betrappen dat ik binnensmonds “Osu” mompel en doorzet, want “Osu” is misschien de belangrijkste les die ik ooit heb geleerd. Deze term, die bijna alle beoefenaars van de krijgskunst kennen, is een afkorting voor Oshi Shinobu, wat niets minder betekent dan ‘doorzetten met een positieve mentaliteit’ of mijn favoriete definitie: “To persevere in the face of great adversity”. “The very words I live by.” zoals James Bond zou zeggen! Doorheen de jaren heb ik Sensei Marc Van Wallegghem zien evolueren naar Shihan Marc Van Wallegghem, en heeft mijn leven ook een vrij drastische wending genomen die ver van het pad van het Kyokushin karate ligt. Toch zijn we altijd contact blijven houden en heeft de leerling-leraar dynamiek tussen ons plaatsgemaakt voor een (h)echte vriendschap. Een vriendschap gebaseerd op liefde voor karate, films, James Bond, vrouwen en politiek incorrekte humor! Waarom schrijf ik de inleiding voor dit boek? What’s my point? “Yeah, Agnew, get to the goddamned point!” hoor ik die rare mensen die inleidingen lezen al roepen! My point is this: alle lessen die ik heb geleerd door Shihan Marc Van Wallegghem en het Kyokushin Karate zal ik meedragen tot het einde van mijn dagen. Er wordt gezegd dat

je in je leven slechts een paar belangrijke leraren tegenkomt, dat je die moet koesteren en hun lessen in ere moet houden. Dit is mijn manier om al die inspirerende, frustrerende, enerverende, maar uiteindelijk onmisbare leraren het krediet te geven dat ze verdienen. Aan allen die mij gevormd hebben tot wie ik ben, maar vooral aan jou Marc Shihan (want het is tenslotte jouw boek!), dank u.

Osu,
Alex Agnew, forever a student of the game.

Over mezelf: Marc, Henri Werner Van Wallegghem

°12 mei 1954

Ik ben geboren in het moederhuis van de Vinkenstraat in Antwerpen. Het was een zeer gekend moederhuis met een goede reputatie. Mijn moeder beviel van mij op 12 mei 1954 om 23h50. Omdat het maar 10 minuten voor middernacht was, vroeg zij aan de gynaecoloog of het mogelijk was om mijn geboortedatum aan te passen naar 13 mei. Blijkbaar was dit geen probleem en niemand zag er graten in. De namen en geboortedatums werden toen nog met een vulpen in de boeken geschreven. Voor sommige mensen is dit soms moeilijk te geloven, ze gaan ervan uit dat zoiets niet kan of mag. Maar er zijn zoveel mensen die hun eigen geboortedatum niet kennen, dus waarom zou dit niet kunnen? Waarom heeft mijn moeder dit gevraagd? Dertien is haar geluksgetal, vandaar. Ik verjaar eigenlijk twee keer per jaar, maar ik word maar één jaartje ouder iedere keer. Dus op mijn identiteitskaart staat al heel mijn leven: Marc, Henri Werner Van Wallegghem geboren op 13 mei 1954, te Antwerpen.

Iedere morgen sta ik om vijf uur op, zeven dagen op zeven, ook op feestdagen. Ik vind het fijn om mijn dag optimaal te benutten, ook omdat ik vroeg uit werken ga. Dit is altijd zo geweest, omdat ik dan in de namiddag kan gaan trainen.

Het eerste dat ik 's morgens doe, is mijn mails nakijken en een grote kop thee drinken. Ik neem ook elke morgen een ijskoude douche om meteen wakker te worden. Ik eet een halve appel, (nooit een hele) en doe een paar squats, rekoefeningen en twintig push-ups. Voor ik mijn appartement verlaat, kijk ik in de spiegel en zeg dan tegen mezelf: “Marcske, vandaag geen arrogantie, niet

opvallen en probeer een goede daad te doen. Keep a low profile.”

Ik probeer dus elke dag iets goed te doen, kleinigheden zoals iemand de straat helpen oversteken, een sigaretje aanbieden, allemaal kleine dingen, die mij een goed gevoel en zin in het leven geven. Dat is althans mijn mening. Ooit heb ik eens een schoenveter van een Joodse man moeten dichtknopen. Het was zaterdagmorgen en zij mogen dan niets doen, hé. Maar ik deed het met plezier, het ging hier over zijn geloof en dat respecteer ik.

Dus met dit gezegd zijnde tegen mezelf, ga ik de deur uit. Zo vertrek ik iedere morgen.

Eduard Van Wallegem

°11/01/1900 - † 15/09/1978

Mijn vader is geboren en getogen in Brugge. Tijdens de Tweede Wereldoorlog was hij lid van Verdinaso, de Zwarte Brigade, eigenlijk was hij dus een collaborateur. Hiervoor heeft hij zeven jaren in de gevangenis gezeten als politiek gevangene. Later heeft hij wel gratie gekregen van toenmalig Koning Leopold III. Na de oorlog is hij in Antwerpen terecht gekomen, waar hij lange tijd in de metaalindustrie heeft gewerkt.

De rest van zijn leven heeft hij als schoenmaker gewerkt. Alles deed hij nog met de hand, niets machinaal. Hij geloofde niet in die rommel. Omdat hij aan astma leed en zowat iedere dag een pakje Groene Michel rookte, was zijn schoenmakersatelier in de winter boven, daar was het minder koud. En in de zomer verhuisde hij zijn atelier dan weer naar de kelder, daar zat hij het liefst, zijn schoenmakersleest stond dan juist onder het keldergat. Af en toe kwam er een dame voorbij op hoge hakken. Als hij dit hoorde, ging zijn hamer onmiddellijk aan de kant zodat hij via het keldergat onder de rokken kon gluren. Zo heb ik hem eens betrappt toen ik hem koffie kwam brengen. Dan zei ik om te plagen: “Ze de wer ont loeren, stouterik.” Hij was dan in alle staten omdat ik hem betrappt had. Aan mijn moeder heb ik het nooit verteld, waarom zou ik trouwens, maar volgens mij wist ze het wel. Eén keer zei ze eens tegen mijn vader: “Wardje, het is goed weer aan het worden. Ge kunt binnenkort terug naar uw kelder gaan.” En wij maar lachen.